

Van Jane Kievit zijn reeds verschenen
Hoeve Zonneschijn
Griezelen in het donker
Zin en onzin over dieren
Het poesje en de kater

Uitgeverij : Yanga Nederland & België

©2021 Jane Kievit

All rights reserved

Uitgeverij: Yanga

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp en omslagillustratie : Jane Kievit

Kaarten : Jane Kievit

ISBN NR: 9789403612607

Niets in deze uitgave mag verveelvoudigd en/of gekopieerd worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Elke gelijkenis met bestaande personen of gebeurtenissen berust op louter toeval en fantasie van de schrijver.

Proloog

Engeland 1892. Buiten waait een gure wind. Samen met mijn kinderen, Sarah en Robert, zit ik in het salon van mijn landhuis. Robert leest een boek en Sarah is bezig met een handwerkje. De open haard brandt en terwijl ik mijn benen naar het vuur uit strek, denk ik aan mijn man, die een paar weken op zakenreis is. Buiten het knisperen van het haardvuur is het zo stil in de kamer dat ik even in gedachten verzonken ben. Plots merk ik dat mijn dochter naast me staat en ook Robert zit me aan te kijken.

"Ja Sarah, wat is er?" wend ik me tot mijn dochter en lach eens naar Robert. "Mama, waar denkt u aan?" verrast ze me volledig met haar vraag.

"Ja mama, je lijkt zo ver weg met je gedachten." komt Robert er nu ook bij staan. "Och, ik dacht aan vroeger, toen ik zelf nog een klein meisje was." lach ik.

"Hé mama, vertel eens wat over vroeger?" bedelt Sarah.

"Ja mama, we weten zo weinig over toen" voegt Robert eraan toe.

Hij komt voor me staan en gaat met een plof op de grond zitten, terwijl hij kijkt, alsof hij niet van plan is één stap te verzetten, voordat hij alles, maar dan ook alles over vroeger weet.

"Ik moet lachen om het gezicht dat hij trekt.

"Nu kijk je net als papa." plaag ik hem, maar meteen valt een groot gevoel van heimwee naar mijn man over me heen.

"Toe mama, we weten zo weinig over vroeger." valt Sarah hem bij.

"Kun je ons niet vertellen hoe je papa eigenlijk hebt leren kennen?"

"Nieuwsgierig Aagje." plaag ik haar.

"Is het dan zo geheim dat we het niet mogen weten mama?" kijkt Robert vragend naar me op.

Allebei kijken ze me verwachtingsvol aan.

"Papa en ik hebben besloten dat we dat verhaal pas op jullie achttiende verjaardag zouden vertellen." begin ik aarzelend, terwijl Sarah naast haar broer gaat zitten.

"We zijn geen kleine kinderen meer." klinkt het verontwaardigd vanaf de grond. "We zijn al zestien jaar."

"Daar heb je gelijk in, Robert." geef ik onmiddellijk toe.

"Kinderen zijn jullie inderdaad niet meer. Maar ik kan toch moeilijk mijn belofte aan papa verbreken, maar toch..."

Peinzend blijf ik even voor me uitstaren en vervolg dan:

"... vind ik het vanavond wel een geschikte avond om die geschiedenis aan jullie door te geven.

"Hé, ja mama." vleit Sarah.

"We weten zo weinig over toen." dringt ook Robert aan.

"Vooruit dan maar ..." geef ik me gewonnen.

"Maar vanaf nu zal ik mezelf Angie noemen. Zoals jullie weten, is dat mijn echte naam."

Robert en Sarah knikken bevestigend. Ik staar terug in het haardvuur en langzaam keren mijn gedachten terug naar het verleden.

1

Londen 1874. Ik ben twintig jaar. Zo ver moet ik terug gaan om te kunnen begrijpen wat er allemaal gebeurde. Samen met mijn ouders zit ik aan het diner in de keuken van ons huis in Londen. We hadden net gegeten en zijn aan ons dessert bezig. Plots legt papa zijn vork neer en schraapt zijn keel: "Ahum, ahum."

Mama en ik voelen dat papa iets belangrijks wil vertellen. Vlug leggen we ook ons bestek neer en vouwen onze handen in de schoot. Ik kijk naar mama en voel dat er me iets te wachten staat dat mijn leven misschien wel kan veranderen. Maar wat? Dan kijk ik naar papa, die ook al zo vreemd doet. Hij speelt nerveus met het bestek, kucht een paar keer, schraapt dan eens zijn keel, neemt een slokje water en steekt dan eindelijk van wal.

"Angie, je weet dat ik bankier ben en voor één van de grootste banken in Londen werk." begint hij voorzichtig en ik knik. "Wel, de bank had een tijdje geleden al het plan opgevat om in Amerika een filiaal te openen. Ik zal je niet vervelen met de details, maar het blijkt dat het project nu nogal moeilijk verloopt. Hoewel er al een kleine bank staat, zijn de mensen niet echt geneigd om er klant te worden. Daarom heeft mijn bank me gevraagd, om de mensen die daar al zitten, voor een half jaar te ondersteunen. Eerst vond ik het niet eerlijk tegenover jou en mams om weg te gaan, maar mijn baas had gelukkig meer begrip dan ik had durven dromen en mama mag, zolang ik daar moet zijn, mee op kosten van de zaak."

Even is het stil in de kamer en ik kijk van papa naar mama. Begrijp ik dat nu goed? Laten ze me alleen achter in Londen om samen gezellig naar Amerika te kunnen gaan?

"We laten je hier niet alleen Angie." lijkt papa mijn gedachten te raden.

"Ik heb naar mijn broer Burton in Causton geschreven. Als je wil mag je dat halve jaar gerust bij hem en tante Margareth verblijven. Je zult het daar vast wel leuk vinden."

"En waar wonen die?" vraagt Angie, die al opgelucht is omdat ze niet alleen thuis moet blijven.

"In Causton." herhaalt papa.

"Het moet een klein dorpje zijn dat in het Zuid Oosten van Engeland ligt, maar niet zo bekend is."

"Toch moet het een mooie streek zijn, met veel landerijen en siertuinen en zelfs een groot park." vertelt mama.

"Ze hebben daar ook personeel dat voor hen zorgt en alles onderhoudt." zegt papa. "Bovendien schreef oom Burton me dat je daar kunt leren paardrijden. Je hebt dan tijdens je verblijf een eigen paard dat je zelf mag uit kiezen."

"Wat zul je je dan als een volleeerde amazone bij ons terug komen." lacht mama en Angie ziet het wel zitten, vooral als ze hoort dat haar gouvernante Judy Frickson met haar zal mee reizen.

Er volgen drukke weken. Het dienstmeisje helpt mama de koffers in te pakken. In huis moet er van alles geregeld worden en mama geeft het personeel instructies over wat er allemaal gedaan moet worden, terwijl ze weg zijn. Ook worden er voorbereidingen getroffen voor Angies verblijf in Causton. Papa schrijft een brief naar haar oom en tante, zodat die weten wanneer ze haar kunnen verwachten. Ondertussen zorgt Angie dat ze alles heeft ingepakt, wat ze nodig heeft voor haar reis en het verblijf in Causton.

En dan ... is het zo ver. 's Morgens wordt Angie wakker met vlinders in de buik. "Vandaag ga ik naar Causton." is het eerste wat ze denkt. Ze staat vlug op en kleedt zich aan. Het ontbijt zelf verloopt sneller dan anders, omdat mama en papa op tijd aan de boot moeten zijn. Toch hebben ze nog even tijd om Angie apart te nemen.

Omdat ze zo lang weg blijven, hebben ze ook nog voor een kleine verrassing gezorgd.

"Opdat je aan ons zult denken." geeft mama haar als eerste een pakje.

"En dit krijg je van mij." komt papa ook met een pakje aanzetten.

"Het lijkt wel alsof ik jarig ben." zegt Angie verrast en vlug maakt ze beide pakjes open.

"Och, je moet maar denken, we zijn zo lang weg, dan kan er wel iets extra' s af." knipoogt papa.

Met een kleurtje van opwinding haalt Angie uit het eerste pakje een groot boek tevoorschijn. En uit het tweede pakje haalt ze een grote zak waarin veel vakjes genaaid zijn. Bij de meeste vakjes is een naam voorzien van een plant, kruid, boomsoort of struik. De rest van de vakjes mag Angie zelf benoemen.

"In deze zak kun je plantjes en kruiden opbergen, die je tijdens je wandelingen zal vinden. Zo hoef je dat boek niet iedere keer mee te sleuren." verduidelijkt papa.

Angie is zo blij met de cadeautjes dat ze papa en mama wel acht keer bedankt.

"Zal je ons niet vergeten, als je in Causton bent, Angie?" vraagt mama zacht.

"Nee, nooit!" antwoordt Angie en ze klinkt zo vastbesloten dat ze alle drie in de lach schieten."

Enkele ogenblikken later rijdt de koets voor, die mama en papa naar de haven zal brengen. Angie en Judy reizen mee en zullen daar overstappen op de koets die hen naar Causton zal brengen. Mama heeft het moeilijk en ook bij Angie zitten de tranen hoog, maar toch wil ze zich flink houden. Zelfs papa heeft moeite met spreken als hij haar voor de laatste keer omhelst. Dan gaan ze aan boord.

De boot wordt afgemeerd en de stoomfluit geeft het vertreksein. Langzaam vaart de boot weg van de kade. Angie ziet haar ouders aan de reling staan en wuift naar hen met een grote zakdoek, tot het schip alleen maar een klein stipje aan de horizon is. Met betraande ogen draait ze zich om. Judy ziet dat ze het moeilijk heeft en legt troostend een arm om haar schouder.

"Gaaf het weer kind, afscheid nemen is nooit leuk he."

"Nee." zegt Angie flink, na eens krachtig haar neus te hebben gesnoten.

"Maar vanaf morgen kan ik af tellen, tot ze terug komen. En wie weet. Misschien is er daar zoveel te beleven dat ik vergeet dat ze weg zijn."

"Dat is een goede instelling." lacht Judy.

"Maar nu wordt het tijd dat we de koets opzoeken, die ons naar Causton zal brengen. Anders raken we nooit op onze bestemming. Heb je enig idee, waar we die zullen kunnen vinden, want ik zie hem nog niet staan."

"Ik wel hoor." lacht Angie plots.

"Waar dan?" kijkt Judy verbaasd in het rond.

"Kijk maar." wijst Angie naar een mooie koets met twee prachtige witte paarden ervoor.

"Die koetsier ginds houdt een plakkaatje vast met het woord Causton erop. "Sukkel, die ik ben." lacht Judy nu mee en giechelend lopen ze naar de koets.

De koetsier maakt een diepe buiging.

"Juffrouw Fendlewick en juffrouw Frickson, neem ik aan?" vraagt hij, tot hun groot plezier deftig.

"Dat klopt." knikt Angie lachend."

"Dat dacht ik al. Ik ben Patrick, de koetsier van Causton, en ik heb de opdracht gekregen om u beiden veilig naar Causton te brengen. Mag ik u vragen om in te stappen, want het is de bedoeling dat we over vijf dagen in Causton aan komen."

Met een galant gebaar opent Patrick de deur van de koets en laat de beide dames instappen. Maar hij zet er zo een gek gezicht bij dat Angie en Judy het uitproesten. Nog na lachend klimmen ze in de koets. Patrick sluit de deur en springt zelf op de bok. Luid klappt zijn zweep en hij roept: "HOHOP!." De paarden zetten zich in beweging en beginnen te lopen. Eerst lopen ze nog zachtjes maar dan steeds harder tot de koets met een flinke vaart over de weg rijdt.

"We zijn vertrokken!" roept Angie opgewonden.

"Ja, Angie, we zijn nu echt onderweg naar Causton." knikt Judy

"Wat is er toch veel te zien in de wereld." kijkt Angie door het raam naar buiten. "Dat mag je wel zeggen." kijkt ook Judy naar buiten.

"Er zijn in het leven veel mooie dingen waar we dagelijks ongewild voorbij lopen." "Dat zeg je goed." bevestigt Angie, intussen nog steeds naar buiten kijkend.

Onderweg vervelen Angie en Judy zich niet. Zoals afgesproken, stopt Patrick regelmatig onderweg, zodat Angie samen met Judy kleine tochtjes kan maken. Op die manier verzamelt Angie heel wat nieuwe, voor haar onbekende kruiden en planten. Als de koets dan weer verder rijdt, heeft ze meer dan tijd genoeg om alles in haar boek te verzamelen en van elk plantje of kruid de naam en de eigenschappen erbij te schrijven, zodat ze weet waarvoor ze deze kan gebruiken.

's Avonds overnachten ze in een herberg langs de weg, waar ze voldoende rust kunnen nemen en van een uitgebreide maaltijd kunnen genieten, zodat ze de volgende dag steeds fit zijn om hun reis verder te zetten. Exact vijf dagen na hun vertrek, komen ze aan in Morton, een dorpje dat net voor Causton ligt.

"Angie, we zijn in Morton." maakt Judy haar er zachtjes op attent.

"Morton?" kijkt Angie, die druk bezig was met haar boek, verbaasd op.

"Jawel Morton." bevestigt Judy.

"Patrick vertelde me deze morgen dat dit het laatste dorpje is voor we Causton binnen zullen rijden."

"Dat heeft hij me ook gezegd." knikt Angie opgewonden en samen buigen ze zich weer naar het raam om alles goed te kunnen bekijken.

"Judy, moet je eens zien, hoe mooi het hier is." roept Angie verrukt uit.

"Kijk eens, hoe prachtig al die rotsmuurtjes staan tussen die siertuintjes."

"Die muurtjes dienen om de tuinen te scheiden, zodat de eigenaars weten, welke grond van hen is." weet Judy.

"Ja, dat zal anders vast niet zo gemakkelijk zijn." knikt Angie nadenkend.

"Kijk eens, Angie?" wijst Judy in de verte.

"Kastelen!" roept Angie verrukt uit.

"Ik zou het eerder landhuizen noemen." lacht Judy.

"Misschien is één van de landhuizen wel van mijn oom en tante." bedenkt Angie. "Dat zou goed kunnen." grinnikt Judy.

"We zullen het snel genoeg te weten komen, want ik denk dat we daar nu naartoe rijden."

Judy krijgt gelijk, want even later ment Patrick de koets handig het dorp uit en het lange pad opdat zich tussen de paarse heidevelden heen kronkelt. Hij stopt voor één van de landhuizen, springt van de bok en opent de deur.

"We zijn er, eindpunt, dus uitstappen dames." helpt hij hen uit de koets en in haar haast om alles eens goed te bekijken, rolt Angie bijna naar buiten.

Ze kan maar niet genoeg krijgen van alles wat ze te zien krijgt.

"Judy, kijk eens, zoveel siertuintjes en daar is nog een huisje achter het landhuis." wijst ze.

"Ik denk dat het huisje ginds een koetshuis is." mijmert Judy voor zich uit.

Angie gloeit helemaal van opwinding. Een koetshuis, klinkt dat niet geweldig romantisch?

"Daar staat een echt prieeltje." jubelt ze.

"Judy, kijk, daar staat nog een zonnewijzer ook, midden op dat grote grasveld. Zou je daar nu echt op kunnen zien, hoe laat het is?"

Judy en Patrick moeten allebei lachen om Angies enthousiasme. Dan geeft Judy Angie een zetje in de richting van de voordeur.

"Kom je mee? Je oom en tante zitten vast al op je te wachten?"

Terwijl Angie naar de grote voordeur loopt, kijkt ze met open mond om zich heen. Ze ziet dat de koets op een grote oprijlaan staat die naar de voordeur leidt. Dan huppelt ze de stenen trapjes op naar de voordeur. Met een harde slag laat ze een grote zware klopper op de deur vallen. Even moeten ze wachten, maar dan horen ze sloffende voetstappen naar de voordeur komen.

De deur gaat open en nu krijgen Angie en Judy toch het gevoel dat ze in één of ander toneelstuk meedoen, want vlak voor hen staat een butler. Hij lijkt zo uit de vorige eeuw weg gevlogen te zijn.

Angie en Judy moeten moeite doen om hun lachen in te houden. Want wat is die butler gek gekleed. Hij draagt een broek die in zijn kousen gestopt zit en opgehouden wordt door een paar bretels. Daar bovenop draagt hij een livrei, die wel honderd jaar oud lijkt te zijn. Angie en Judy zien met verbazing, hoe de butler hen zwijgend, van kop tot teen, bekijkt en vervolgens een stijve buiging maakt.

"Juffrouw Fendlewick, neem ik aan?" vraagt hij dan deftig.

Angie knikt, zonder dat ze ook maar één woord kan uitbrengen.

"Dat ben ik." zegt ze uiteindelijk, bijna net zo deftig als de butler zelf, tot groot plezier van Judy, die haar lachen bijna niet kan bedwingen.

"Komt u verder en als u in de hal even wilt wachten, dan laat ik de graaf en gravin Fendlewick-Causton, weten dat jullie toe gekomen zijn."

Met deze woorden maakt de butler een uitnodigend gebaar naar een paar stoelen in de gang en verdwijnt geruisloos. Judy en Angie gaan zitten en kijken verbaasd rond in de lange hal, want er hangen en staan overal schilderijen en beelden. Plots wordt een deur bruusk open gegooid en komt een vrouw met uitgestrekte armen op Angie en Judy af.

"Dag Angie, daar ben je eindelijk. Ik heb zo uit gekeken naar jullie komst. Hebben jullie een goede reis gehad?" "Ja hoor." antwoordt Angie glimlachend, terwijl ze recht gaat staan. "We hebben vaak een pauze genomen, zodat de reis niet al te vermoeiend was." "Dan heeft Patrick goed voor jullie gezorgd." knikt de vrouw tevreden. "Ik ben je tante Margareth, maar dat zul je vast wel al geraden hebben. Kom maar mee binnen in het salon, daar zit je oom ook al op jullie te wachten."

Met zachte dwang neemt tante Margareth Angies hand vast en leidt haar de kamer binnen. Angie verwondert er zich wel even over dat haar tante zulke koude handen heeft, terwijl het in huis lekker warm is, maar ze vergeet het al snel, als ze in één van de leunstoelen haar oom ontdekt, die op staat, zodra hij haar ziet binnenkomen.

"Dag Angie, ik ben je oom Burton, welkom in het Causton landhuis." begroet hij haar vriendelijk, terwijl hij haar een hand geeft. Opnieuw verwondert Angie zich erover dat niet alleen de handen van haar

tante maar ook die van haar oom ijskoud zijn. Nadat ze een tijdje met elkaar gepraat hebben, staat tante Margareth recht.

"Angie, als je het goed vindt, zal oom Burton je deze middag alvast een rondleiding door het huis en de omgeving geven, zodat je een beetje kan wennen. Maar eerst zal ik het kamermeisje roepen, om de kamers te tonen, zodat jullie je wat kunnen opknappen, voor oom Burton jullie rondleidt. Daarna drinken we samen thee en voor het diner begint, hebben jullie nog een uurtje om uit te rusten van de reis."

"Dat klinkt goed." meent Angie en tante Margareth neemt een bel, van de plank en laat die een paar keer resoluut rinkelen.

Nog voor het geklingel verstomd is, wordt de deur van het salon geopend en stapt er een vrolijk meisje naar binnen.

"Dit is Jenny, ons tweede dienstmeisje.", stelt tante Margareth haar voor.

"Ze houdt onze kamers schoon en doet ook onze was."

"Dit is ons nichtje Angie en haar gouvernante Judy." wendt ze zich dan tot Jenny. "Ze komen bij ons logeren, omdat Angies ouders voor zes maanden in Amerika verblijven. Wil je hen de kamers tonen, zodat ze zich even kunnen opfrissen?" "Met alle plezier." antwoordt Jenny en ze geeft Angie spontaan een hand.

"Wilt u me volgen juffrouw Fendlewick."

"Natuurlijk, maar dan verwacht ik wel dat je me gewoon Angie noemt. Ik denk dat we ongeveer dezelfde leeftijd hebben."

"Graag." lacht Jenny spontaan.

Angie bedenkt snel, terwijl ze gedrieën de trap oplopen dat Jenny, na Patrick dan, de eerste persoon is die geen koude handen heeft. Enkele ogenblikken later staan ze samen met Jenny voor de deuren van hun kamers op de tweede verdieping.

"Jullie mogen zelf je kamer kiezen." zegt Jenny, terwijl ze de deuren opent. "Er is een deur tussen de beide kamers, zodat jullie bij elkaar komen als je dat wil."

Dan laat ze Angie en Judy binnen gaan. Eenmaal binnen, vallen hun monden wagenwijd open. Ze kunnen ze geen woord meer zeggen, want nog nooit hebben ze zulke kamers gezien. In de kamer waar ze nu staan, zien ze een groot bed, waar je wel met drie in kan liggen. Er liggen veel kussens op en om het bed hangt ook nog een groot gordijn dat je dicht kan doen, tegen de muggen die in de zomer een ware plaag zijn. In een hoek staat een mooi bureau van mahoniehout met een prachtige rode stoffen stoel en er hangen zoveel spiegels, zodat Angie zichzelf vele malen weerspiegeld ziet. Verder ziet ze dat ook de randen van de deuren en de muren bewerkt zijn met kleine versieringen van goudbrokaat.

"Wat mooi!" roept Angie verrukt uit en opent dan de deur naar Judy's kamer. "Wauw dat is fantastisch!" is haar volgende uitroep.

"Alles in het blauw en dat is juist mijn lievelingskleur!"

"Meen je dat." bekijkt Judy haar met enige verbazing.

"Dat heb je me nog nooit verteld?"

"Dat zal ook nog nooit ter sprake gekomen zijn." haalt Angie haar schouders op. "Tja, jammer dat ik dat niet geweten heb, we kunnen nu moeilijk veranderen." lacht Judy en kijkt plagend naar Angie, die sip kijkt.

Zo sip zelfs dat Judy zich niet langer meer goed kan houden.

"Nou heb ik je." lacht ze en Angie weet niet meer waar ze moet kijken, maar dan snapt ze eindelijk dat Judy haar voor de gek aan het houden is.

"Wacht maar! Ik krijg je nog wel!" roept ze en meteen kietelt ze Judy aan alle kanten tot deze dubbelgevouwen van het lachen, op de grond belandt.

"Stop! Stop! Stop!" kreunt ze.